

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja

Druk nr 341

Warszawa, 13 grudnia 2005 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Przemysława Edgara Gosiewskiego.

(-) Andrzej Adamczyk; (-) Waldemar Andzel; (-) Małgorzata Maria Bartyzel; (-) Jerzy Bielecki; (-) Jacek Bogucki; (-) Bogusław Bosak; (-) Joachim Brudziński; (-) Barbara Bubula; (-) Teresa Ceglecka-Zielonka; (-) Aleksander Chłopek; (-) Zbigniew Chmielowiec; (-) Krzysztof Czarnecki; (-) Witold Czarnecki; (-) Roman Czepe; (-) Edward Czesak; (-) Andrzej Ćwierz; (-) Andrzej Mikołaj Dera; (-) Zbigniew Dolata; (-) Jacek Falfus; (-) Karolina Gajewska; (-) Mieczysław Golba; (-) Marian Tomasz Goliński; (-) Kazimierz Gołojuch; (-) Jerzy Gosiewski; (-) Przemysław Edgar Gosiewski; (-) Artur Górski; (-) Tomasz Górski; (-) Czesław Hoc; (-) Jarosław Jagiełło; (-) Grzegorz Janik; (-) Jędrzej Jędrych; (-) Ryszard Kaczyński; (-) Karol Karski; (-) Beata Kempa; (-) Wiesław Kilian;

(-) Izabela Kloc; (-) Dariusz Antoni Kłeczek; (-) Sławomir Kłosowski;
(-) Lech Kołakowski; (-) Robert Kołakowski; (-) Jacek Kościelniak;
(-) Henryk Kowalczyk; (-) Leonard Krasulski; (-) Jacek Kurski;
(-) Krzysztof Lipiec; (-) Andrzej Liss; (-) Alojzy Lysko; (-) Marek Jerzy Łatas;
(-) Krzysztof Maciejewski; (-) Tadeusz Madziarczyk; (-) Mirosława Masłowska;
(-) Jerzy Materna; (-) Kazimierz Matusznyi; (-) Beata Mazurek;
(-) Antoni Męzydło; (-) Krzysztof Michałkiewicz; (-) Krzysztof Mikoła;
(-) Wojciech Mojzesowicz; (-) Kazimierz Moskal; (-) Arkadiusz Mularczyk;
(-) Halina Olendzka; (-) Dariusz Olszewski; (-) Marek Opiola;
(-) Stanisław Ożóg; (-) Anna Pakuła-Sacharczuk; (-) Stanisław Pięta;
(-) Paweł Poncyłjusz; (-) Adam Puza; (-) Adam Rogacki; (-) Józef Rojek;
(-) Giovanni Roman; (-) Jarosław Rusiecki; (-) Monika Ryniak;
(-) Małgorzata Sadurska; (-) Dariusz Seliga; (-) Edward Siarka;
(-) Małgorzata Stryjska; (-) Marek Surmacz; (-) Wojciech Piotr Szarama;
(-) Andrzej Szlachta; (-) Stanisław Szwed; (-) Beata Szydło; (-) Krzysztof Tchórzewski;
(-) Jacek Tomczak; (-) Mieczysław Walkiewicz; (-) Andrzej Walkowiak;
(-) Zbigniew Wassermann; (-) Waldemar Wiązowski;
(-) Jadwiga Wiśniewska; (-) Lucyna Wiśniewska; (-) Elżbieta Witek;
(-) Michał Wojtkiewicz; (-) Tadeusz Woźniak; (-) Stanisław Zając;
(-) Sławomir Zawiślak; (-) Łukasz Zbonikowski; (-) Jarosław Zieliński;
(-) Maria Zuba; (-) Jan Zubowski; (-) Jarosław Żaczek.

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych.

Art. 1. W ustawie z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (tekst jedn: Dz.U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1593 z późn. zm.¹) wprowadza się następujące zmiany.

1) Art. 1a otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Przepisów ustawy nie stosuje się do pracowników jednostek wymienionych w art. 1, których status prawny określają odrębne przepisy, z wyjątkiem przepisu art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy.”

2) W art. 3. ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Pracownikiem samorządowym może być osoba, która:

- 1) jest obywatelem polskim
- 2) posiada kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania pracy na określonym stanowisku,
- 3) ukończyła 18 rok życia i ma pełną zdolność do czynności prawnych oraz korzysta z pełni praw publicznych,
- 4) posiada stan zdrowia pozwalający na zatrudnienie na określonym stanowisku,
- 5) nie jest karana za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego.”

Art. 2. 1. Pracownicy samorządowi, oraz pracownicy jednostek o których mowa w art. 1a, niespełniający w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wymogu określonego w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy, o którym mowa w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, składają pracodawcy oświadczenie o tym fakcie w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Niezłożenie oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, jest przesłanką rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

3. Umowy o pracę pracowników, o których mowa w ust. 1, którzy złożyli oświadczenia określone w tym przepisie wygasają w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 214, poz. 1806 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 23, poz. 192 i Nr 122, poz. 1020.

UZASADNIENIE

W dotychczasowym stanie prawnym, osoba zamierzająca podjąć zatrudnienie jako pracownik samorządowy, tj. zatrudniony w urzędach, biurach i jednostkach określonych w art. 1 przedmiotowej ustawy, musiała spełniać wymagania określone art. 3 ustawy, dotyczące stażu pracy, kwalifikacji zawodowych, i stanu zdrowia.

W tym stanie prawnym możliwe były przypadki, kiedy pracownikiem samorządowym zostawała osoba wypełniająca wymagania art.3, posiadająca skazujący wyrok karny w zawieszeniu, odbywająca okres probacyjny pracując w jednostkach samorządu terytorialnego.

Zdaniem wnioskodawców niniejszego projektu takie rozwiązanie stanowi dla obywateli zagrożenie dla ich praw przysługującym im od władzy publicznej. Władza publiczna nie powinna dawać cienia wątpliwości nie tylko co do kwalifikacji zawodowych urzędników, ale także co do kwalifikacji moralnych. Trudno sobie wyobrazić, aby osoba skazana za przestępstwo, warunkowo zwolniona z aresztu, bądź posiadająca zawieszony wyrok karny za popełnione przestępstwo, odbywała swój okres próby poprzez obsługiwanie i załatwianie spraw publicznych obywateli.

Wnioskodawcy niniejszego projektu ograniczają zakaz zatrudnienia w jednostkach samorządowych do przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego popełnionych z winy umyślnej, gdyż zdaniem wnioskodawcy popełnienie przestępstwa nieumyślnie, lub przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego np. zniesławienie, nie powodują utraty kwalifikacji moralnej, ani nieposzlakowanej opinii niezbędnej do wykonywania pracy urzędniczej.

Niniejszy projekt obejmuje także osoby nie będące pracownikami samorządowymi, lecz pracujące w jednostkach organizacyjnych samorządu terytorialnego. Przykładem zatrudnienia w jednostkach samorządu terytorialnego osób skazanych prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne są osoby tworzące tzw. aferę starachowicką, które po zapadłych wyrokach sądowych znalazły zatrudnienie – jak donosi prasa – w ośrodkach pomocy społecznej i innych jednostkach gminnych.

Niniejszy projekt nie spowoduje negatywnych skutków w sferze gospodarczej, ekonomicznej, czy społecznej państwa, nie stanowi także obciążenia dla budżetu państwa.

Materia zawarta w niniejszym projekcie nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 2 stycznia 2006 roku

BSE-WEP-501/05

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia
w sprawie zgodności poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o
pracownikach samorządowych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł
Przemysław Gosiewski) z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Monitor Polski z 2002 r., Nr 23, poz. 398 z późn. zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt przewiduje zmianę ustawy z dnia 22 marca 1990 roku o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1593, ze zm., dalej: u.p.s.). Zmiana polega na rozszerzeniu katalogu warunków dotyczących osób, które mogą być pracownikami administracji samorządowej (art. 3 ust. 1 u.p.s.). Proponuje się dodanie nowego wymogu, zgodnie z którym pracownikami samorządowymi nie mogłaby być osoba karana za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego (nowy art. 3 ust. 1 pkt 5 u.p.s.).

Wskazany wymóg miałby zastosowanie również w odniesieniu do tych kategorii pracowników jednostek, o których mowa w art. 1 u.p.s., a którzy nie są pracownikami samorządowymi (zmiana art. 1 a u.p.s.). W art. 1 a w związku z art. 1 u.p.s. mowa jest o pracownikach urzędu marszałkowskiego, wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych, starostwa powiatowego, powiatowych jednostek organizacyjnych, urzędu gminy, jednostek pomocniczych gminy oraz gminnych jednostek i zakładów budżetowych, biur (ich odpowiedników) związków jednostek samorządu terytorialnego oraz zakładów budżetowych utworzonych przez te związki i biur (ich odpowiedników) jednostek administracyjnych jednostek samorządu terytorialnego, których status określają inne przepisy niż u.p.s.

BIURO STUDIÓW I EKSPERTYZ KANCELARII SEJMU
00-441 Warszawa, ul. Zagórną 3, tel. 621 09 71, 694 17 27, fax 694 18 65

Zgodnie z art. 2 projektu osoba karana za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego miałaby obowiązek złożenia pracodawcy oświadczenia o tym fakcie w terminie 14 dnia od wejścia w życie opiniowanego projektu ustawy. Niezłożenie oświadczenia stanowiłoby przesłankę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Umowy o pracę pracowników, którzy złożyli takie oświadczenia wygasłyby w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy.

Zgodnie z art. 3 projektu, ustawa ma wejść w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa wspólnotowego w materii objętej projektem

Oceniając zgodność projektowanej ustawy z prawem UE należy wziąć pod uwagę postanowienia:

- art. 39 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz. U. z 2004 r., Załącznik nr 2 do nru 90, poz. 864, dalej: TWE);
- art. 1 i n. rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 roku w sprawie swobodnego przepływu pracowników we Wspólnocie (Dz. Urz. L 257 z 19.10.1964, ze zm., dalej: rozporządzenie 1612/64);
- art. 3 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 25 lutego 1964 roku w sprawie koordynacji specjalnych środków dotyczących przemieszczania się i pobytu cudzoziemców, uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego (64/221/EWG) (Dz. Urz. WE L 56 z 4.4.1964, dalej: dyrektywa 64/221) oraz
- art. 10 dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 roku w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły i pracownic karmiących piersią (dziesiąta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz. Urz. L 348 z 28.11.1992, dalej: dyrektywa 92/85).

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa wspólnotowego.

Z punktu widzenia zgodności projektu z prawem UE wątpliwości mogą budzić dwie kwestie. Rozważenia wymaga, po pierwsze, czy wprowadzenie warunku niekaralności stanowi niedopuszczalne ograniczenie zasady swobody przepływu pracowników oraz, po drugie, czy szczególna regulacja projektu dotycząca wygaśnięcia oraz rozwiązania umowy o pracę jest zgodna z zasadami ochrony stosunku pracy przewidzianymi w prawie UE.

I. Pierwszy z problemów odnosi się do propozycji rozszerzenia katalogu wymogów zatrudnienia w charakterze pracownika samorządowego (nowy art. 3 ust. 1 pkt 5 u.p.s.) oraz do rozciągnięcia zakresu stosowania nowo

wprowadzonego wymogu również na te kategorie osób zatrudnionych w jednostkach, o których mowa w art. 1 u.p.s., które nie są pracownikami samorządowymi (nowe brzmienie art. 1 a u.p.s.) W konsekwencji zmian wymóg ten będzie miał zastosowanie np. do nauczycieli i wychowawców zatrudnionych w szkołach publicznych (patrz art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2003, Nr 118, poz. 1112, ze zm.)). Wskazana regulacja powinna zostać przeanalizowana z punktu widzenia zgodności z art. 39 TWE, który ustanawia jedną z podstawowych zasad prawa Unii Europejskiej – zasadę swobody przepływu osób wewnątrz Wspólnoty Europejskiej. Zgodnie z art. 39 ust. 1 TWE, zapewnia się swobodę przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty.

Na wstępie konieczne jest zawężenie obszaru rozważań do tych kwestii, które nie dotyczą zatrudnienia w administracji publicznej. Jest to związane z tym, że, zgodnie z art. 39 ust. 4 TWE, zasada swobody przepływu osób nie znajduje zastosowania do zatrudnienia w administracji publicznej. W świetle zgodności z tą zasadą należy zatem rozważyć wyłącznie sytuację prawną tych osób, do których odnosi się wymóg, o którym mowa w projektowanym art. 3 ust. 1 pkt 5 u.p.s., a które nie są zatrudnione w administracji publicznej. Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, pojęcie zatrudnienia w administracji publicznej należy interpretować w sposób jednolity na terenie całej UE i rozumieć jako udział w sprawowaniu władzy pod rządami prawa publicznego oraz ochronę interesów państwa (orzeczenie ETS z 26 maja 1982 r., *Komisja vs. Belgia*, C – 149/79, pkt 7). Za zatrudnione w administracji publicznej nie mogą zostać w szczególności uznane osoby pracujące jako nauczyciele i wychowawcy (orzeczenie ETS z 3 lipca 1986 r., *Lawrie-Blum vs. Land Baden-Württemberg*, C-66/85, pkt 1).

Badanie, czy wymóg niekaralności związany z zatrudnieniem w jednostkach, o których mowa w art. 1 u.p.s., może zostać uznany za naruszenie zasady swobody przepływu pracowników we Wspólnocie, należy zatem zawęzić do tych osób, które nie są pracownikami samorządowymi w rozumieniu art. 1 u.p.s. i które nie mogą zostać uznane za osoby zatrudnione w administracji publicznej w rozumieniu art. 39 ust. 4 TWE.

Przechodząc do istoty problemu należy zauważyć, że wymóg niekaralności, o którym mowa w proponowanym art. 3 ust. 1 pkt 5 u.p.s., nie ma charakteru dyskryminującego. Warunek niekaralności znajduje zastosowanie do wszystkich obywateli UE (w tym obywateli polskich), którzy starają się uzyskać zatrudnienie w jednostkach wskazanych w art. 1 u.p.s. na stanowiskach nie związanych z wykonywaniem władzy publicznej. W konsekwencji nie narusza on zasady swobody przepływu osób w sformułowaniu art. 39 ust. 2 TWE. Zgodnie z tym przepisem swoboda ta obejmuje zniesienie wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową między pracownikami państw członkowskich w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych

warunków pracy. Szczególną pozycję zakazu dyskryminacji w treści zasady swobody przepływu pracowników podkreślają także postanowienia art. 1 – 6 rozporządzenia 1612/64, odnoszące się do dostępu do zatrudnienia. Rozstrzygnięcie kwestii zgodności projektowanych art. 3 ust. 1 pkt 5 i art. 1a u.p.s. z prawem Unii Europejskiej jest zatem uzależnione od stwierdzenia, czy wymóg niekaralności, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 u.p.s., stanowi niedopuszczalne ograniczenie zasady swobody przepływu osób o charakterze niedyskryminującym.

Orzecznictwo ETS wskazuje, że zasadę swobody przepływu pracowników mogą naruszać również takie działania państw członkowskich, które nie mają charakteru dyskryminującego. Naruszeniem może być także działanie, które zniechęca osoby zainteresowane do korzystania ze swobody przepływu pracowników (wyrok z 7 marca 1991 r., *Masgio*, C – 10/90; por. także wyrok ETS z 30 kwietnia 1986 r., *Komisja vs. Francja*, C – 96/85; wyrok ETS z 16 czerwca 1992 r., *Komisja vs. Luksemburg*, C – 351/90; wyrok ETS z 20 maja 1992 r., *Ramrath*, C – 106/91, wyrok ETS z 30 listopada 1995 r., *Gebhard*, C – 55/94). Zgodnie z poglądami ETS, niedyskryminujące ograniczenia zasady swobody przepływu pracowników znajdują uzasadnienie jedynie w sytuacji, gdy są zgodne z celami TWE lub są motywowane pilnymi względami interesu publicznego (wyrok ETS z 15 grudnia 1995 r., *Bosman*, C – 415/93, pkt 104). Należy uznać, że pilne względy interesu publicznego mogą stanowić uzasadnienie ograniczeń w dostępie do zawodu w przypadku popełnienia przez zainteresowaną osobę przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego. Zatem projektowane art. 3 ust. 1 pkt 5 oraz art. 1 a u.p.s. mogą zostać uznane za zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Warto zauważyć, że zgodności wymogu z projektowanych art. 3 ust. 1 pkt 5 oraz art. 1 a u.p.s. z prawem Unii Europejskiej nie podważa również art. 3 ust. 2 dyrektywy 64/221. W myśl tego przepisu wcześniejsze wyroki karne same w sobie nie mogą zostać uznane za względy porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego uzasadniające – zgodnie z dyspozycją art. 39 ust. 3 TWE - wyjątek od zasady swobody przepływu osób. Podnieść należy przede wszystkim, że dyrektywa 64/221 nie odnosi się do zasad dostępu do zatrudnienia, ale do środków dotyczących wjazdu, wydawania lub przedłużania ważności dokumentu pobytowego lub wydalania ze swojego terytorium, podejmowanych przez państwo członkowskie ze względu na porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie publiczne (art. 2 dyrektywy 64/221). Nawet w przypadku przyjęcia tezy, że jej postanowienia mogą znaleźć zastosowanie także w odniesieniu do innych kategorii ograniczeń zasady swobody przepływu osób, np. do zasad dotyczących dostępu do zatrudnienia, trudno byłoby dowieść sprzeczności projektu z jej art. 3 ust. 2. Dyrektywa 64/221 służy bowiem koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które przewidują szczególne traktowanie cudzoziemców (podkr. ZPE), uzasadnione względami porządku

publicznego, bezpieczeństwa publicznego i zdrowia publicznego (preambuła dyrektywy 64/221) i stosuje się do każdego obywatela państwa członkowskiego, który zamieszkuje w innym państwie członkowskim lub podróżuje do innego państwa członkowskiego Wspólnoty w celu wykonywania działalności jako pracownik najemny (art. 1 dyrektywy 64/221). Takie sformułowanie celów i zakresu stosowania dyrektywy wskazuje, że jej postanowienia należy odczytywać w świetle zasady zakazu dyskryminacji i tym samym nie stosują się one do niedyskryminujących ograniczeń swobody przepływu pracowników. Zgodnie ze wskazaniem ETS, postanowienia art. 3 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy 64/221 należy interpretować zawsze w świetle celów dyrektywy, przy czym dyrektywa ta zmierza do skoordynowania środków uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego określonych w art. 39 TWE w taki sposób, aby uzgodnić ich zastosowanie z zasadami swobody przepływu osób oraz zakazu wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową (wyrok ETS z dnia 26 lutego 1975 r., *Bonsignore vs. Oberstadtdirektor der Stadt Köln*, C – 67/74, pkt 5). Skoro wymóg projektowanego art. 3 ust. 1 pkt 5 u.p.s. nie ma charakteru dyskryminującego, brak jest podstaw do stosowania w odniesieniu do niego art. 3 ust. 2 dyrektywy 64/221 i podważania na tej podstawie jego zgodności z art. 39 TWE.

Podsumowując rozważania dotyczące projektowanych art. 3 ust. 1 pkt 5 i 1a u.p.s. należy przyjąć, że wymóg niekaralności osób ubiegających się o pracę w jednostkach wymienionych w art. 1 u.p.s. stanowi niedyskryminujące ograniczenie swobody przepływu osób we Wspólnocie, które jednak nie jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

II. Zastrzeżenia dotyczące zgodności ustawy z prawem UE może budzić również art. 2 projektowanej ustawy. W odniesieniu do określonych w tym przepisie kategorii osób nie znajduje zastosowania ochronna regulacja ustawy z dnia 26 czerwca 1974 - Kodeks pracy (Dz. U. z 1998, Nr 21, poz. 94, ze zm., dalej: k.p.). Bardziej rygorystyczne reguły dotyczą zwłaszcza wygaśnięcia oraz rozwiązania umowy o pracę. Projektowany przepis przewiduje np. wygaśnięcie z mocy prawa umowy o pracę zawartej przez osobę, która popełniła przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego.

Zakresem obowiązywania tego przepisu objęte są m.in. kobiety w ciąży oraz kobiety, które niedawno rodziły, a więc te kategorie osób, których stosunek pracy objęty jest szczególną ochroną przez prawo Unii Europejskiej. Projektowaną regulację należy oceniać w świetle art. 10 dyrektywy 92/85. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu państwa członkowskie są zobowiązane do podjęcia niezbędnych środków zakazujących zwolnień pracowników należących do tych kategorii w okresie od początku ciąży do końca urlopu macierzyńskiego. Od realizacji tego obowiązku państwa członkowskie mogą odstąpić wyłącznie wówczas, gdy zachodzą szczególne przyczyny, niezwiązane ze stanem tych kobiet, oraz dopuszczone w prawie krajowym albo w praktyce i, w stosownych

przypadkach, gdy odpowiednie władze wyraziły na to zgodę (art. 10 pkt 1 dyrektywy 92/85).

W sytuacji, której dotyczy art. 2 projektu, wskazane przesłanki zachodzą. W szczególności, fakt popełnienia przestępstwa może zostać uznany za szczególną przyczynę, o której mowa w art. 10 pkt. 1 dyrektywy 92/85. Ponadto wydawanie zgody przez odpowiednie władze nie „jest stosowne”, ponieważ ewentualna ocena organu tych władz musiałaby dotyczyć faktu wydania rozstrzygnięcia w sprawie danej osoby przez sąd karny. Brak tu więc elementu oceny istniejącego stanu faktycznego, do czego zasadniczo powołane są organy administracyjne w toku postępowania administracyjnego.

4. Konkluzje

Opiniowany projekt ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych jest zgodny z prawem UE.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz

Wiesław Staśkiewicz

Deskryptory bazy Rex: prawo karne, Unia Europejska, poselski projekt ustawy, samorząd, pracownik

Warszawa, 2 stycznia 2006 r.

BSE-WEP-502/05

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia
w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o
pracownikach samorządowych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł
Przemysław Gosiewski) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii
Europejskiej

Projekt przewiduje zmianę ustawy z dnia 22 marca 1990 roku o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1593, ze zm., dalej: u.p.s.). Zmiana polega w pierwszym rzędzie na rozszerzeniu katalogu warunków dotyczących osób, które mogą być pracownikami administracji samorządowej (art. 3 ust. 1 u.p.s.). Proponuje się dodanie nowego wymogu, zgodnie z którym pracownikami samorządowymi nie mogłaby być osoba karana za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego (nowy art. 3 ust. 1 pkt 5 u.p.s.). Wymóg ten miałby stosować się wobec wszystkich kategorii pracowników jednostek, o których mowa w art. 1 u.p.s. (zmiana art. 1 a u.p.s.). Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz

Wiesław Staśkiewicz

Deskryptory bazy REX: Unia Europejska, projekt ustawy, samorząd